

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou v právní věci žalobce **L. T.**, zastoupený Mgr. Evou Kantoříkovou, advokátkou se sídlem Šumavská 35, 602 00 Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12.6.2012, č. j. OAM-58/ZA-ZA14-LE05-2012,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 12. 6. 2012, č.j. OAM-58/ZA-ZA14-LE05-2012, nebyla udělena žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů.

Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně elektronickým podáním dne 30.6.2012. Obsahem žaloby byla vyjmenována jednotlivá ustanovení správního řádu, sice § 3, § 50 odst. 2 a § 68 odst. 3 správního řádu, která byla během správního řízení ze strany žalovaného porušena. Veškeré úkony, kterých se žalobce účastnil, byly vykonány ve Vazební věznici Brno-Bohunice. Protokoly o těchto úkonech

nebyly přes výslovnou žádost žalobce ani jeho právního zástupce poskytnuty. Žalobce neměl ani možnost seznámit se před vydáním rozhodnutí s podklady rozhodnutí. Dále namítl, že si správní orgán neopatril pro své rozhodnutí dostatečné podklady. Dostatečně se nezabýval důvody, pro které se žalobce v zemi původu cítí pronásledován, nezkoumal situaci v zemi původu, ani to, zda žalobci hrozí v zemi původu reálné nebezpečí ze strany soukromých osob. Žalobce je držitelem srbského pasu, odstoupil od své víry, islámu. Navrhl proto zrušit přezkoumávané rozhodnutí a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 15.8.2012 popřel oprávněnost žaloby, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, plně odkázal na správní spis, zejména na vlastní výpovědi žalobce a na napadené rozhodnutí. V případě žalobce se jedná v pořadí již třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Nelze přehlédnout, že všechny žádosti jmenovaný podal až ve chvílích, kdy mu hrozilo vyhoštění z ČR a navíc jeho důvody se v první, druhé i třetí žádosti vyjma rodinných vazeb zásadně liší, ačkoliv většina jím tvrzených skutečností mu byla známa již při podání první žádosti. Dle názoru žalovaného se jedná ryze o účelová tvrzení, k čemuž se přiklonil i Krajský soud v Brně ve svém usnesení č.j. 1 Nt 202/2011-154, kterým rozhodl o přípustnosti vydání jmenovaného do k výkonu trestu odnětí svobody. K námitkám vzneseným v žalobě žalovaný uvedl, že tyto nepovažuje za důvodné. Žalobce byl po celé řízení zastupován zmocněným zástupcem, byl mu dán dostatečný prostor uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá. Byly s ním provedeny celkem 2 pohovory, přičemž oba mu byly zpětně přetlumočeny do albánštiny, neměl proti obsahu žádné námitky. S protokoly o pohovoru byl seznámen i jeho právní zástupce, nelze proto důvodně namítat, že by žalobce či jeho zástupce neměli možnost si ověřit, zda jsou zaznamenány všechny podstatné skutečnosti. Po vykonání doplňujícího pohovoru byli žalobce i jeho zástupce seznámeni s podklady pro vydání rozhodnutí, dne 24.5.2012 bylo zmocněnci zástupci umožněno opatřit si fotokopii informací o zemi původu. Při seznámení s podklady doložil zmocněný zástupce článek ze dne 6.3.2012, se kterým se žalovaný v odůvodnění rozhodnutí rovněž vypořádal. Po posouzení žalobcových výpovědí nebyly shledány důvody pro udělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem. Odůvodnění rozhodnutí bylo shledáno dostatečným, učiněné závěry byly podloženy relevantními informacemi, byly rozvedeny i úvahy, které žalovaného k vyslovení těchto závěrů vedly. Žalovaný proto navrhl, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ve správním spise se nachází žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 22.2.2012. Z obsahu žádosti vyplynulo, že je ženatý, albánské národnosti. Před příchodem do České republiky se do roku 2004 zdržoval v, v roce 2004-2005 nelegálně v ČR v Brně, od října roku 2005 do března roku 2008 v a od března 2008 dosud se zdržuje v Brně. Se současnou manželkou se seznámil za jeho předchozího pobytu v ČR. Důvodem podání žádosti o azyl byla změna víry a uzavření manželství. Rodina manželky i ona jsou katolíci, opustil proto muslimskou víru a na novou víru přestoupil v momentu, kdy se mu narodila dcera, tj. dne 9.1.2009. Manželství uzavřel dne 31.5.2008. Zpět do se odmítá vrátit, má strach o svůj život, není žádná jistota, že by pak ještě mohl vidět manželku a dceru. Uvedl dále, že v minulosti již dvakrát žádost o udělení mezinárodní ochrany, sice v roce 2004 a v roce 2008, v obou případech žádosti nebylo vyhověno. Vypověděl dále, že byl v roce 2005 v ČR odsouzen pro krádež k trestu vyhoštění na dobu pěti let, v současnosti probíhá řízení o jeho vydání k trestnímu stíhání do Z obsahu pohovoru se žalobcem ze dne 7.3.2012 ve Vazební věznici Brno byly zjištěny shodné skutečnosti s těmi, které byly obsahem jeho žádosti o azyl. Dále sdělil, že při cestě do České republiky neměl při překračování hranic žádné problémy. Věděl sice, že v České republice mu byl uložen trest vyhoštění, chtěl požádat o prominutí zbytku trestu. Dále byl

toho názoru, že pokud má v ČR manželku, s níž uzavřel manželství dne 31.5.2008, požádá o azyl a tím situace bude vyřešena. Sdělil dále, že jeho žádosti o mezinárodní ochranu nebylo vyhověno, nevzpomněl si však, kdy bylo předchozí řízení ukončeno. V roce 2010 nebo 2011 si obstaral pas Srbska, o jeho vydání požádal na Srbském velvyslanectví v Praze. Vzhledem k tomu, že Srbsko neuznává samostatnost Kosova, měl dle jeho vyjádření, právo mít srbský pas. Podaná žádost o azyl byla již v pořadí třetí žádostí, v odmítl žít, neboť se tam necítil bezpečně, navíc v ČR má rodinu. Dodal, že pokud bude povoleno jeho vydání do, jeho život tam bude v nebezpečí, neuvidí nikdy dceru, ani manželku. Problémy má i s tím, že změnil víru. Vyslovil i obavy z policistů, neboť před válkou jej chtěli rekrutovat do bojů proti Srbům, což odmítl. Uvedl rovněž, že po jeho návratu do se policisté několikrát objevili u jeho matky, ptali se po něm. Osobně se s nimi nikdy nesetkal, neboť v době jejich návštěv byl u příbuzných a podobně. Dle jeho vyjádření policisté měli sdělit matce, že s ním mají nevyřízené účty, nepředstavili se však, nedokladovali, že se jedná o policii, byť byli v policejních uniformách. K odjezdu z vlasti se rozhodl v březnu roku 2008 po poslední návštěvě policistů poté, co se necítil bezpečně. Nynější manželku H. T., poznal v roce 2004 nebo 2005, manželství uzavřeli dne 31.5.2008. V současné době je stíhán pro znásilnění, hrozí mu trest odnětí svobody v trvání třech až čtyřech let. Na vysvětlenou, proč nebyl zadržen za svého pobytu ve vlasti v letech 2005 až 2008 prohlásil, že nebyl zatčen, protože v není spravedlnost a justice a policie jsou mafiánské struktury. Zmíněného trestného činu se měl dopustit v roce 2001, kdy jedna ze dvou žen vypověděla, že jím byla znásilněna, druhá že nikoliv, první žena se domnívala, že ta druhá již nežije, domnívala se proto, že nebude dělat problémy, druhá žena však oznámení o tom, že by měla být znásilněna, neučinila. Byl toho názoru, že žena, která podala trestní oznámení byla ovlivněna policistou, jednání, za které je stíhán, spolu společně vymysleli. Uvedenou ženu viděl pouze u soudu. Byl odsouzen ke třem letům odnětí svobody, podal odvolání, teprve v ČR se dozvěděl, že byl odsouzen na čtyři roky odnětí svobody. Přestože byl odsouzen k trestu odnětí svobody, k jeho nástupu nebyl vyzván, policisté si pro něho nepřišli, a proto odcestoval. Tvrdil, že co se týká žádosti o jeho vydání, není informován. Uváděné informace má zprostředkovaně od jeho bratra, s nímž je v telefonickém kontaktu. Zatčen byl dne 22.10.2011, u jeho matky byla opět policie, hledali jej, obával se, že v případě vydání bude jeho život ohrožen. Stěžoval si na zdravotní potíže, je před vyšetřením tlustého střeva, zdravotní problémy měl již před zatčením, po zatčení se přidaly i bolesti. Obával se, že v případě návratu do by byl ohrožen na životě. Na podporu svých tvrzení doložil fotokopii výpisu z rejstříku trestů a písemnost v albánském jazyce společně s překladem do češtiny. Jednalo se o fotokopii prohlášení, které měl učinit pan R. V. a pan P. C. Obsahem písemnosti je sdělení, že žalobce se znásilnění, k němuž mělo dojít dne 1.2.2002, nedopustil, že žena, která znásilnění nahlásila, uvedeným mužům sdělila, že k tomu nedošlo, a že případu lituje.

Totožnost žalobce nebyla prokázána žádnými doklady, správní orgán proto ke zjištění totožnosti přijal čestné prohlášení žalobce o totožnosti a státní příslušnosti učiněné dne 22.2.2012. V prohlášení žalobce uvedl, že má albánskou státní příslušnost, žalovaný však z údajů sdělených samotným žadatelem a jeho právní zástupkyní v průběhu správního řízení a jednak i z informací poskytnutým Krajským soudem v Brně zjistil, že je zcela prokazatelně občanem

Doplňující pohovor se žalobcem byl učiněn dne 29.5.2012, opět za přítomnosti tlumočníka v jazyce albánském. K důvodům, které jej vedly ke změně víry z muslimské na katolickou sdělil, že tyto jsou rodinného rázu v důsledku narození jeho dcery. Vzhledem k pravidlům, které má katolická církev se cítí volněji, je takto soudržný i s ostatními příslušníky rodiny, kterou v ČR založil. Připustil, že ohledně současně vyznávané víry nemá

doposud hlubší znalosti, tyto si musí postupně doplnit. Na otázku, z jakého důvodu v předchozích řízeních o mezinárodní ochraně správním orgánu zamlčel informace o trestním stíhání a odsouzení v, odpověděl, že měl za to, že tato otázka byla již advokáty v vyřešena, tvrdil, že má i originál dokladu od soudu v z roku 2008, že není trestně stíhán. Uvedl, že ve vězení je zbytečně, jestliže druhý spoluobviněný je na svobodě, ač to nemůže důkazně prokázat. Odsouzení byli společně. Již v předcházejících řízeních o žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl v roce 2005 a 2008, že některé osoby jej ohrožují na životě, nevěděl však, zda se jedná o osoby z UCK či nikoliv. Na policii v oznámil, že je mu vyhrožováno, že se cítí ohrožen, nikdo mu však neodpověděl. Přesnou dobu, kdy tak konal, přesně neuvedl, mělo se jednat o dobu po válce, která skončila v roce 1999. Rozpor mezi svými tvrzeními z roku 2008 a nynějšími, tedy, že mu vyhrožovali neznámí lidé pouze z toho důvodu, že jeho otce podezřívali ze spolupráce se Srby, resp. že mu vyhrožovali kvůli jeho vlastním aktivitám, vůbec nevysvětlil. Byl rovněž vyzván, aby vysvětlil své tvrzení z prohlášení o mezinárodní ochraně ze dne 9.2.2012, že trestní stíhání v je pomstou za jeho politické a náboženské postoje. K tomu uvedl, že jde o trestní stíhání, pro které je žádáno jeho vydání do a důvody mají být aktivity jeho otce a jeho vlastní. Když měl sdělit, jaké politické postoje zastával, že vedly k jeho stíhání, sdělil, že nechtěl nastoupit do UCK a nechtěl bojovat, což je právě chápáno jako politický postoj. K náboženským postojům, kvůli nimž má být stíhán, zopakoval, že muslimská víra mu nepřinesla pozitivum, a pokud bude zjištěno, že změnil vyznání, bude to negativní. Neměl však na mysli státní orgány. Prohlásil znovu, že za jeho trestním stíháním žádný náboženský motiv není, jde pouze o to, že v není spravedlnost. Dále uvedl, že jeho kauza týkající se znásilnění byla zmanipulovaná ze strany vyšetřovatelů, nejde v ní o náboženský motiv, nýbrž o korupci. Stěžoval si na zdravotní stav, má migrénu, bolesti břicha. Opětovně vyslovil obavu, že v případě, že bude poslán do, nebude mít možnost se stýkat s rodinou.

Ve spise je dále založeno podání žalobce doručené dne 9.2.2012 žalovanému, jehož obsahem je prohlášení žalobce, že je, v se cítil pronásledován již v době války, kdy nejprve Srbové hromadně popravovali Albánce a poté Albánci prováděli odvetné akce proti Srbům. Z tohoto důvodu v roce 2004 opustil, požádal v České republice o azyl, po jeho neudělení se vrátil zpět do vlasti. Situace v však byla i nadále velmi špatná, Albánci podnikali odvetné akce proti Srbům, Srbové z byli vyhnáni. Jeho otec jako starosta v vystupoval proti nesnášenlivosti proti Srbům, proti krevní mstě, což velkou částí obyvatel bylo bráno jako zrada, rodině proto bylo soukromými osobami vyhrožováno opakovaně, došlo i k útoku na jejich dům. Krátce po vyhlášení nezávislosti v dubnu roku 2008 se proto rozhodl trvale opustit, opět požádal o azyl v České republice, opět neúspěšně. Dále sdělil, že nastaly nové okolnosti, které odůvodňují jeho novou žádost o azyl, neboť se stal uprchlíkem *sur place*. Změna okolností spočívá v tom, že po vytvoření samostatného státu došlo k podstatnému zhoršení situace v, funkce ve státních orgánech obsadili lidé, kteří se účastnili násilnosti vůči Srbům a s lidmi s vazbami na mafii, vzrostla míra kriminality a násilí vůči Srbům, byl omezen vliv UNMIK a státní orgány omezují spolupráci s UNMIK, Srbové jsou pronásledováni, Albánci jsou považováni za spolupracovníky Srbů a zrádce. Další novou skutečností je jeho uzavření manželství s H. T. a narození dcery L. Pod vlivem manželky a její rodiny odstoupil od islámu, je mu bližší křesťanství. Pro změnu víry mu hrozí v pronásledování. Dle jeho soudu náboženství je jedním ze znaků, které odlišuje Albánce od Srbů. Tvrdil, že všichni Kosovští Albánci jsou muslimové, zatímco Srbové jsou křesťané. Uvedl dále, že ve vazbě se nachází z toho důvodu, že žádá jeho vydání pro trestný čin znásilnění. Z výše uvedených

důvodů se proto obává pronásledování, jehož důvodem jsou jeho náboženské a politické postoje.

Žalobci byla poskytnuta dne 29.5.2012 možnost seznámit se s podklady shromážděnými ve správním řízení v souvislosti s jeho žádostí, prohlásil, že se k nim nechce nijak vyjádřit ani je doplnit. Taktéž ani jeho právní zástupkyně se po seznámení s podklady nevyjádřila a nenavrhla žádné doplnění těchto podkladů.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s.ř.s.), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

V souvislosti s rozsudkem NSS ze dne 22.1.2004, sp. zn. 5 Azs 37/2003, www.nssoud.cz, soud poukazuje na to, že „...poskytnutí azylu je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze je zaměňovat s jiným legálními formami pobytu cizinců na území republiky tak, jak jsou upraveny zákonem č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“ V daném případě soud zjistil, že u žalobce se jedná v pořadí o třetí žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žádosti byly podány ve stavu, kdy žalobci hrozilo vyhoštění z ČR. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 25.10.2011, sp. zn. 1 Nt 202/2011, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30.11.2011, sp. zn. 2 To 118/2011, byl žalobce vzat do předběžné vazby, a to na návrh KSZ Brno, kdy bylo žádáno o vydání jmenovaného na základě Mezinárodního zatýkacího rozkazu Městského soudu v Gjaková, Kosovo, k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 4 roků pro trestný čin znásilnění podle § 74 odst. 2 trestního zákona provincie Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 28.2.2012, sp. zn. 1 Nt 202/2011, bylo rozhodnuto, že podle § 397 odst. 1 trestního řádu je přípustné vydání žalobce do republiky k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 4 roků, uloženého mu rozsudkem Krajského soudu v Peje, z roku 2002, č.j. 87/2001 ve spojení s rozhodnutím Nejvyššího soudu Republiky Kosovo ze dne 21.6.2002, č. 106/2002 pro trestný čin znásilnění podle § 74 odst. 2 trestního zákona Republiky Kosovo. Proti usnesení podal žalobce stížnost, spis byl předložen dne 21. 3. 2012 Vrchnímu soudu v Olomouci k rozhodnutí. Dále bylo zjištěno z potvrzení vydané Českou republikou Vězeňskou službou České republiky Vazební věznice, že žalobce byl dne 29.6.2012 propuštěn z výkonu vazby. Dne 19.7.2012 Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky vyslovil souhlas se změnou místa hlášeného pobytu žalobce s tím, že bude přihlášen k pobytu na adrese Vavřínecká 655/9, 624 00 Brno.

Ze správního řízení vyplynulo, že důvodem žalobcova odchodu z vlasti a podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany byly uvedeny jeho politické postoje, změna náboženského

vyznání, důvody však byly uváděny v různé obměně, neboť jednak tvrdil, že jej ohrožovaly soukromé osoby, poté, že šlo o policisty. Ačkoliv argumentoval tím, že v byl nespravedlivě stíhán pro trestný čin znásilnění, kterého se nedopustil, uváděné důvody tohoto stíhání se rovněž rozcházel, neboť tvrdil, že se jedná o pomstu za jeho postoj k Srbům, poté sdělil, že je stíhán způsobeno pouze korupcí. Tvrdil dále, že nebezpečí mu hrozí i z titulu toho, že během pobytu v České republice si pořídil cestovní doklad Srbska. Dalšími důvody k podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo založení rodiny, tj. uzavření manželství a narození dcery, obě české státní příslušnosti. Stěžoval si i na špatný zdravotní stav.

Žalovaný zhodnotil důvody sdělené žadatelem v průběhu řízení o mezinárodní ochraně z hlediska naplnění důvodů pro udělení azylu.

Jak již konstatoval ve své rozsáhlé judikatuře Nejvyšší správní soud, žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany posuzuje správní orgán na základě skutečností, které žadatel uvede, či které ve správním řízení jinak vyjdou najevo, a to z hlediska všech zákonných forem této ochrany, které se k těmto skutečnostem vztahují.

Vymezením pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu se Nejvyšší správní soud zabýval mimo jiné i v rozsudku ze dne 19.2.2004, č.j. 7 Azs 38/2003-37, v němž konstatoval, že „za pronásledování je nutno považovat pouze takové ohrožení života či svobody, které je trpěné, podporované či prováděné státní mocí, nikoliv takové negativní jevy, které státní orgány cíleně potírají a čelí jim.“ Dříve než žalovaný posoudil opodstatněnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany, zajistil si informace o zemi původu žalobce, vedle jeho výpovědi a vyjádření jeho právní zástupkyně vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR, č.j. 99454/2010-LPTP ze dne 15.3.2010, ze Zprávy Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kosovu ze dne 13.9.2011, z Výroční zprávy organizace Human Rights Watch z ledna 2012, ze zprávy Evropské komise o situaci v Kosovu ze dne 12.10.2011, ze zprávy organizace Amnesty International trest smrti z března 2012 a z informací Infobanky ČTK Země světa – Kosovo a usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 28.2.2012, sp. zn. 1 Nt 202/2011. Jedná se o informační zdroje, jejichž věrohodnost je obecně uznávána.

Podmínkou pro udělení azylu cizinci je skutečnost, že bylo přiměřeným způsobem prokázáno, že je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod nebo se opodstatněně obává pronásledování pro některý z důvodů vyjmenovaných v ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Za pronásledování se pro účely tohoto zákona považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Původcem pronásledování se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území, nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním. Za pronásledování se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování vztahuje pouze na část území státu.

V případě žalobce bylo zjištěno, že o mezinárodní ochranu žádal již opakovaně, a to poprvé v roce 2004, podruhé v roce 2008, v obou případech neúspěšně.

V případě první žádosti rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 14.3.2005, č.j. OAM-134/LE-VL02-VL02-2005 nebyl azyl udělen a nebyla vyslovena ani překážka vycestování podle § 91 zákona o azylu v tehdy platném znění. Rozhodnutí nabylo právní moci dnem 11.4.2005. V druhém případě rozhodnutím žalovaného ze dne 9.12.2008, č.j. OAM-698/VL-07-ZA07-2008 nebylo opět žádosti vyhověno. Žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, rozhodnutím tohoto soudu ze dne 20.11.2009, č.j. 56 Az 176/2008-37, byla žaloba zamítnuta. Proti rozhodnutí podal kasační stížnost, která byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21.5.2010 jako nedůvodná. Z obsahu rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20.11.2009 bylo zjištěno, že předcházející žádost o udělení azylu podal dne 3.2.2005. Jako důvod uvedl, že byl členem Demokratického svazu Kosovo, usilující o samostatnost Kosova. Členové této strany byli pronásledováni a zabíjeni, i žalobci bylo vyhrožováno zabitím. Výslovně prohlásil, že nemá obavy ze státních orgánů, nýbrž pouze z ozbrojených skupin, po jejichž likvidaci se vrátí do Kosova. Na policii se podle jeho slov neobrátil, protože byl přesvědčen, že je v takových případech bezmocná. Svou žádostí o azyl si chtěl legalizovat pobyt v České republice, poté, co na její území vstoupil a dále pobýval nelegálně a byl navíc odsouzen Městským soudem v Brně pro spáchání trestných činů krádeže podle § 247 odst. 1 písm. a), b), poškozování cizí věci podle § 257 odst. 1, neoprávněného držení platební karty podle § 249b a padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 trestního zákona k trestu odnětí svobody v trvání šesti měsíců a k trestu vyhoštění na dobu pěti let.

Ve správním řízení týkající se další jeho žádosti o udělení azylu ze dne 1.10.2008 naopak uvedl, že členem žádné organizace, která by podporovala nezávislost Kosova nebyl, pouze volil R., představitele strany Demokratický svaz Kosovo. Jako důvody svého odjezdu z Kosova a podání žádosti o mezinárodní ochranu uváděl svou zdejší manželku, s níž čekal dítě. Dále hovořil o tom, že jeho otec měl určité problémy a po jeho smrti lidé, s nimiž měl tyto problémy, občas vyhrožují i ostatním členům rodiny. Důvodem těchto problémů byla skutečnost, že otec byl do roku 1999 starostou v, poté byl obviňován ze spolupráce se Srby, vyhrožovali mu osoby sympatizující se současným vedením, stejně jako později žalobci. Měli mu vyhrožovat dokonce smrtí právě proto, že jeho otec spolupracoval se srbskou vládou, ač jeho otcí se nic nestalo. Důvodem byla opět snaha o legalizaci pobytu v České republice, když žádost podal teprve poté, co byl zadržen policií a odsouzen k podmíněnému trestu odnětí za maření výkonu úředního rozhodnutí a byl mu vydán výjezdní příkaz na patnáct dní. Namítl dále, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o nevěrohodnosti jeho výpovědi, pokud se týká udávaných problémů v Kosovu. Soud tuto námitku neshledal důvodnou.

Závěr o nepřesvědčivosti tvrzení žalobce byl dán jednak rozpory v jeho výpovědích v obou předcházejících řízeních, jednak rozpory ve výpovědích žalobce u pohovorů v řízení týkající se jeho druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jak z výše uvedeného vyplývá, v předchozích řízeních žalobce uváděl, s výjimkou svých rodinných vazeb na území České republiky, zcela odlišné důvody pro odchod z i podání žádosti o mezinárodní ochranu. Vzhledem k vývoji v v posledních letech, který je všeobecně známou skutečností, je navíc zcela zřejmé, že žalobce mění své důvody pro podání žádosti v souvislosti se změnami v V roce 2005 tvrdil, že má problémy z titulu členství v separatistické straně, následně poté tvrdil, a to i v případě poslední žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.2.2012, že má mít problémy i kvůli otci, který měl jako bývalý starosta spolupracovat se Srby. Dle názoru soudu je zřejmé, že žalobce se dopustil ve svých výpovědích rozporu proto, že tvrdil smyšlené skutečnosti.

Rovněž tak nejednotnost tvrzení vyplývá i z třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22.2.2012. Vzniklé rozpory nebyl schopen věrohodně vysvětlit, o vysvětlení se ani nepokusil, třebaže byl s nimi konfrontován a byla mu dána možnost tak učinit při pohovoru dne 29.5.2012. Rozpory se týkaly především údajně hrozícího nebezpečí. Jednou se mělo jednat výhradně o nebezpečí ze strany soukromých osob, následně poté pak uvedl, že se státními orgány, včetně policie neměl žádné problémy, poté naopak tvrdil, že mu hrozí nebezpečí právě ze strany příslušníků policie. Přitom uvedl, že se s nimi nikdy nesetkal, neviděl je, nezná je, na druhé straně však tvrdil, že jsou to bývalí členové UCK, kteří se mu chtějí osobně pomstít. Tuto domněnku vysvětlil tím, že o pomstě se měli vyjádřit před jeho matkou, poté však sdělil, že matce nebylo nic řečeno. Taktéž jsou rozporná i jeho tvrzení o členství v politických stranách, jak vyplývá již i z předcházejících správních řízení. O trestním stíhání vse zmínil teprve v rámci podané třetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ačkoliv probíhalo již od roku 2001 a o probíhajícím trestním řízení věděl, což doznal. Rozporuplná je i jeho výpověď a tvrzení o náboženské konverzi. Nelze přehlédnout, že žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepodal nikdy bezprostředně po příjezdu do České republiky, ale teprve poté, kdy mu zcela reálně hrozilo vyhoštění, resp. vydání. Z jeho výpovědi bylo zjištěno, že do České republiky poprvé nelegálně přicestoval v říjnu roku 2004, žádost o azyl podal až po zatčení a odsouzení pro shora uvedené trestné činy, mj. udělení trestu vyhoštění. Na území České republiky vstoupil nelegálně poté v dubnu roku 2008, žádost o azyl podal asi po šesti měsících, kdy byl opětovně odsouzen. Podání třetí žádosti o udělení azylu (dne 22.2.2012), mělo být motivováno narozením jeho dcery dne 9.1.2009, poté co byl umístěn do předběžné vazby a podáním návrhu na vyslovení přípustnosti jeho vydání k výkonu trestu odnětí svobody do Kosova, ze strany Krajského státního zastupitelství v Brně.

Soud má proto za to, že nebyly naplněny zákonné podmínky pro vymezení pojmu pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, naopak žalobcova tvrzení svědčí o účelovosti jeho jednání. Soud ve svých úvahách také vycházel z ustálené a vnitřně jednotné judikatury NSS, např. z rozsudku ze dne 14.5.2008, č.j. 7 Azs 25/2008-105, podle kterého „*nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) a b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu*“ (dostupné na www.nssoud.cz).

Soud se zcela ztotožňuje i se závěry žalovaného, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 13 i § 14 zákona o azylu. Existence rodinných vazeb na území České republiky nelze považovat za důvodnou pro udělení azylu z humanitárních důvodů (viz rozsudek NSS ze dne 15.10.2003, sp. zn. 3 Azs 12/2003, rozsudek NSS ze dne 28.4.2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pokud se týká jeho zdravotního stavu, byť uvádí, že není dobrý, nevyžaduje doposud žádnou specializovanou, v jeho vlasti, nedostupnou léčbu. Sám připustil, že ke zdravotní péči měl ve vlasti přístup neomezený. Za daného stavu proto nesplňuje ani podmínky pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu.

Pokud se týká důvodů pro udělení azylu podle § 14a zákona o azylu soud se ztotožnil plně s argumentací žalovaného, sice že ve výpovědích žadatele, která vykazují nekonzistentnost, nebyly uvedeny žádné skutečnosti, z nichž by bylo možno vyvodit, že by mu v Kosovu hrozilo nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 citovaného zákona. Rovněž žalobci nemůže hrozit ani vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti, jelikož jak vyplývá ze Zprávy organizace Amnesty International, trest smrti z března roku 2012, trest smrti byl v Kosovu zrušen pro všechny trestné činy a Kosovo patří tak mezi země, jejichž zákony neumožňují uložit trest smrti. Nelze přehlédnout, že žalobce neuvedl žádné konkrétní

okolnosti, z nichž by bylo možno usuzovat na skutečně hrozící vážnou újmu, rovněž ani žalovaný na základě písemných podkladů v zemi původu nezjistil takové skutečnosti, z nichž by bylo možno dovodit, že by se mělo v případě žalobce jednat o skutečně hrozící vážnou újmu. Žalobcovo tvrzení, že mu ve vlasti hrozí nebezpečí z důvodu vlastnictví srbského pasu a z důvodu údajné náboženské konverze, nelze podřadit pod tzv. hrozící vážnou újmu ve smyslu § 2 zákona o azylu v platném znění. Navíc tato jeho tvrzení působila nepřesvědčivě a nevěrohodně. Soud je proto toho názoru, že žalovaný se dostatečně a náležitě zabýval posouzením možnosti udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. V této souvislosti si také opatřil rovněž i dostatečné podklady. Správně proto konstatoval, že žalobce neuváděl skutečnosti, které by bylo možno posuzovat jako ohrožení podřaditelné pod § 14a odst. 2 zákona o azylu. Taktéž ani z informačních zdrojů nebylo zjištěno nic, co by vážnou újmu mohlo představovat, naopak z informací ČTK i ostatních citovaných zdrojů vyplývá, že v Kosovu neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, který by představoval pro žalobce vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Konflikt, který v Kosovu probíhal, byl ukončen v roce 1999 a ačkoliv doposud trvá napětí mezi Kosovem a Srbskem, podle dostupných informací nelze očekávat opětovné vyhrocení vztahů vedoucích k ozbrojenému konfliktu. Na území Kosova sice dochází k občasným násilím mezi militantními albánskými a srbskými nacionalisty na hranicích mezi těmito etnicky vymezenými komunitami, jakékoliv nebezpečí v této souvislosti je omezeno právě pouze na tyto lokality, žadatel má možnost se těmito střetům vyhnout.

Žalobce dále argumentoval, že na území ČR má manželku a dceru, obě české státní příslušnice. Realizace práva na ochranu rodinného života však nemůže být důvodem k tomu, aby nebyl proveden výkon trestu, k němuž byl odsouzen. Samotná existence rodinných vazeb není zákonným důvodem k udělení mezinárodní ochrany jak vyplývá z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu, např. rozsudku ze dne 8. 1. 2009, sp. zn. 9 Azs 66/2008, rozsudku ze dne 21.4.2010, sp. zn. 9 Azs 3/2010, rozsudku ze dne 21.5.2010, sp. zn. 6 Azs 5/2010 a rozsudku ze dne 28.4.2011, sp. zn. 1 Azs 5/2011, všechny dostupné na www.nssoud.cz.

Je zřejmé, že manželství s občankou ČR nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany za účelem sloučení rodiny. Soud v této souvislosti cituje rovněž z rozsudku NSS ze dne 17.9.2003, č.j. 4 Azs 6/2003-55, podle kterého *„manželství s občanem České republiky pojmově vylučuje udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu, neboť občanu České republiky nemůže být v České republice azyl udělen. Trvalý pobyt cizince, který uzavřel manželství s občanem České republiky je upraven v § 65 odst. 1 písm. a) bod 1 zákona o pobytu cizinců.“*

Soud na závěr konstatuje, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany se vzhledem k příběhu žalobce soudu jeví jako zcela účelová. Poukazuje na rozsudek NSS ze dne 10.2.2006, č.j. 4 Azs 129/2005-54, podle kterého *„obecné tvrzení stěžovatele o obavách z pronásledování či nebezpečí, které mu hrozí v zemi původu, bez prokázání existence takového nebezpečí, za situace, kdy se stěžovatel v zemi původu neobrátil se svými problémy na příslušné orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu. Nebyla-li žádost o azyl podána bezprostředně po příjezdu na území České republiky, ale až poté, co stěžovateli nebyl pro pozdní podání žádosti prodloužen pobyt, na území České republiky pobýval nelegálně a hrozilo mu správní vyhoštění, svědčí to o jeho účelovosti.“* Nutno však přiznat, že citace judikátu NSS dopadá na žalobce pouze částečně.

Na základě výše uvedeného, soud uzavírá, že učiněný právní názor žalovaného byl podložen řádně zjištěným skutkovým stavem, nedošlo k porušení v žalobě označených jednotlivých ustanovení správního řádu, žalovaný vycházel z dostatečně relevantních zpráv, které objektivně posuzovaly všechny rozhodné skutečnosti. Žalovaný se plně v intencích žalobních bodů vypořádal jak se žalobcovými tvrzenými potížemi, tak i situací v zemi jeho původu. Závěr žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, tedy plně vychází ze skutkového stavu zjištěného v průběhu správního řízení. Za daného stavu proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Ve věci bylo rozhodnuto bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému správnímu orgánu náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. prosince 2012

JUDr. Eva Lukotková, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová